

Medlem fra Æbeltofts Fremstilling, og det kan der ikke være, da dette Tilsagn saa nøje er blevet drøftet i Udvalg og Underudvalg. Det forekommer mig, at den tilsyneladende Uenighed, der er opstaaet om dette Tilsagn, mere er begrundet i, hvad der foregik ved første Behandling, end i den Stilling, vi i Virkeligheden staar i ved anden Behandling.

Maa jeg saa endelig faa Lov til — og det er ikke som Ordfører — at gøre det ærede Medlem fra Æbeltoft opmærksom paa, at ganske vist kan han have Ret i, at de Skattelove, vi fik i 1912, i Øjeblikket ikke er for store, men det ærede Medlem kunde selvfølgelig ikke foruden den Krigstilstand, vi er kommet ind i. Det andet, jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, er, at Skatterne dog, fordi der blev gjort Indsigelse mod deres Størrelse her i Tinget, blev nedsat med 1,700,000 Kr. Det blev desværre en Nedsættelse væsentligt for de direkte Skatter, hvad vi ikke havde ønsket, og Fordelingen af Nedsættelsen var langt fra vore Ønsker. Men tilbage bliver det Faktum, at det ærede Medlem fra Æbeltoft som Finansminister havde taget sin Mund mere fuld med Hensyn til Kravet om Skatter, end det endogsaa efter Rigsdagens ham den Gang særdeles velvillige Stemning — naturligvis med Undtagelse af Oppositionen, Socialdemokrater og Radikale — viste sig at kunne gennemføres.

N. Neergaard: Til den højtærede Finansminister skal jeg blot sige, at jeg har aldrig forlangt af ham, at han skulde have fremsat Skatteforslag i den overordentlige Samling. Jeg har kun ønsket, at vi kunde være naaet til Forstaaelse om, at det første Statslaan var blevet noget mindre, og at en Del af Kreditbeviserne var vedblevet at løbe, indtil de kunde indløses ved en ekstraordinær Beskatning, som vi saa kunde have opnaaet Enighed om i Samlingens Løb. Jeg har altsaa, som jeg flere Gange har paapeget, aldrig nogen Sinde krævet, at dette Skattelovforslag nu skulde ligge paa Tingets Bord, og endnu mindre, at det skulde have ligget paa Bordet i den ekstraordinære Samling.

Hvad mine Skattelove i 1911 og 1912 angaar, skal jeg sige, at den ærede Finansministers Parallel passer aldeles ikke, thi jeg gik netop i den første Samling til at gennemføre Skattelove til et dobbelt saa stort Beløb, som der her er Tale om til Forrentning og Afdrag paa Statslaan. Endskønt jeg ikke helt kunde overskue

Situationen og ikke heller kunde overskue Behøvet helt og derfor maatte udsætte den endelige Fuldførelse af Skatteplanen til det næste Aar, gennemførte jeg dog allerede i den første Samling Skatter for et betydeligt Beløb for, saa vidt det var muligt, allerede da at stoppe de værste Huller. Jeg har aldrig krævet af den højtærede Finansminister — det kan heller ingen kræve af ham —, at han nu skulde forelægge noget definitivt i saa Henseende, kun at han skulde gøre Begyndelsen ved at forelægge Forslag om, hvad der allerede nu maatte kunne siges at være nødvendigt. Det er imidlertid ikke værd at strides længere om det, det vil jo komme til at foreligge i Samlingens Løb. Det er kun, fordi den ærede Minister har draget denne Parallel frem, at jeg dvæler derved.

Den højtærede Finansminister mener at kunne forsvare de 5 pCts rentebærende Statsbeviser derved, at de skal være indrettede saaledes, at de kan gaa af, ogsaa hvis der skulde komme mere trykkende og alvorlige Tider end nu. Jeg erkender, at der kan komme Tider, hvor det vil blive nødvendigt at udstede disse Statsbeviser til mere end 4 pCt., men det, jeg kunde ønske, at den højtærede Minister vil gaa med til, er — ikke at binde Renten til 4 pCt. men —, at Finansministerens nu bundne Hænder kunde løses saaledes, at Statsbeviserne efter Omstændighederne kunde udstedes til 4 eller 5 pCt.

Angaaende Overensstemmelsen mellem Finansministerens Udtalelse ved første Behandling af Lovforslaget og hans Tilsagn i Betænkningen skal jeg ikke sige andet, end at vi var virkelig her i Tinget saa tungnemme, at vi den Gang ikke forstod den højtærede Minister paa den Maade, som vi nu maa forstaa ham efter hans Tilsagn. Det var os umuligt at forstaa den højtærede Ministers Bemærkninger saaledes, at han vilde være villig til at gaa ind paa et Tilsagn som det her foreliggende, men det kan selvfølgelig kun i høj Grad glæde mig, at vi ikke har opfattet den højtærede Ministers Mening rigtigt, og at vi nu ved Forhandling i Udvalget er kommet til Forstaaelse af, hvad der egentlig har ligget ham paa Hjerte i denne Sag. Nu sagde den højtærede Finansminister, at vi skulde ikke være saa visse paa, at Venstre kunde acceptere de Skattelovforslag, han vilde fremsætte. Nej, det kunde aldrig falde mig ind at give noget saadant Tilsagn hverken paa mine egne eller paa Partiets Vegne, det ligger i Sagens Natur. Det eneste, vi har ønsket, er, at Ministe-